

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że pozwana naruszyła układ stowarzyszeniowy i art. 22 rozporządzenia podstawowego, a zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte wadą nadużycia władzy, ponieważ nakłada środki antydumpingowe na mające preferencyjny status materiały z włókna szklanego pochodzenia marokańskiego, wywożone przez skarżącą, przy czym nie ustalono, że przywóz odbywał się „po cenach dumpingowych” zgodnie z art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu („GATT”), a środki te nie są zgodne z porozumieniem o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu („ADA”).
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że pozwana nie przedstawiła uzasadnienia, naruszyła prawo skarżącej do obrony, naruszyła prawo do dobrej administracji, popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem art. 18 ust. 1 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie dostępnego stanu faktycznego przeciwko skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie, działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji i z naruszeniem art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, uznając, że nie było wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia dla utworzenia skarżącej;
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji, zasad niedyskryminacji i równego traktowania oraz art. 13 ust. 1 i art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, opierając się na ustaleniu, że proces produkcyjny prowadzony w Maroku stanowi „działalność montażową”.

(¹) Dz.U. 2022, L 46, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2022 r. – PGTEX Morocco / Komisja

(Sprawa T-245/22)

(2022/C 237/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PGTEX Morocco (Tanger, Maroko) (przedstawiciele: adwokaci P. Vander Schueren i T. Martin-Brieu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/301 z dnia 24 lutego 2022 r. rozszerzającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776 na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, oraz kończącego dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków wyrównawczych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776 na przywóz materiałów z włókna szklanego pochodzących z Egiptu przez przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka (¹) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”), w zakresie w jakim dotyczy skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że pozwana działała z naruszeniem Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Maroka z drugiej strony (zwanego dalej „Układem o stowarzyszeniu”), działała z naruszeniem art. 33 rozporządzenia (UE) 2016/1037 (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) i dopuściła się nadużycia władzy poprzez nałożenie cel wyrównawczych, nie uwzględniając preferencyjnego pochodzenia marokańskiego GFF wywożonych przez skarżącą.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że pozwana nie przedstawiła uzasadnienia, naruszyła prawo skarżącej do obrony, naruszyła prawo do dobrej administracji, popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem art. 28 ust. 1 i art. 28 ust. 3 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie dostępnego stanu faktycznego przeciwko skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie, działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji i z naruszeniem art. 23 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, uznając, że nie było wystarczającej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia dla utworzenia skarżącej;
4. Zarzut czwarty dotyczy tego, że pozwana popełniła oczywiste błędy w ocenie i działała z naruszeniem prawa do dobrej administracji, zasad niedyskryminacji i równego traktowania oraz art. 23 ust. 1 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, opierając się na ustaleniu, że proces produkcyjny prowadzony w Maroku stanowi „działalność montażową”, oraz
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie i naruszyła art. 23 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego uznając, że materiały z włókna szklanego skarżącej nadal korzystają z subsydiów przyznawanych chińskim producentom materiałów z włókna szklanego.

(¹) Dz.U. 2022, L 46, s. 31.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2022 r. – Groschopp/EUIPO (Sustainability through Quality)

(Sprawa T-253/22)

(2022/C 237/99)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Groschopp AG Drives & More (Viersen, Niemcy) (przedstawiciel: R. Schiffer, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sustainability through Quality – zgłoszenie nr 18 158 368

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 1 marca 2022 r. w sprawie R 1076/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.